

Hafif Uykular Ağır Düşler

– MESUT ÇİFTÇİ · 16 Eylül 2024

Sabah uyandığında, bir beş on dakika huzur içinde olabiliyor insan çoğu zaman. Bir önceki gece sıkıntı ve huzursuzluk içerisinde uykuya dalarken aslında sabah böyle olacağını her defasında unutuyor, untabiliyor. Uyku halindeyken insanın beyni uyanırken kendine dert ettiği şeyleri dert etmiyor demek ki. Belki de bu yüzden antidepressan ilaçlarının birçoğu insanı uzun uzun uyutuyor. Dert, sıkıntı, kaygı, üzüntü, huzursuzluk ya da adı her neyse işte sonuç itibarıyla insanın düşünmesinden kaynaklanan bir sonuç olduğundan düşünme hali engellenince otomatik olarak bu olumsuzluklarda engellenmiş oluyor. Yani çoğu içsel sıkıntılar olsa da sıkıntılarının kaynağı dışarıda olsa da sıkıntı dediğimiz şey insanın içinde, beyinde, zihninde. Elbette çoğu sıkıntılarının artık uyumakla geçecek bir tarafı yok ancak uyku bir sürede olsa insanı dertlerinden azat edebiliyor. Uyku hali bir tür bilinç kaybetme hali ve insanın bilinci çoğu zaman kendisine düşman olabiliyor.

Şahsen sıkıntısız uykuya girişlerden birçoğunda oldukça hayalperest düşünceler içerisinde olabiliyorum. Kimi zaman çok ünlü bir yazar olduğumu düşünerek, kimi zaman çok ünlü bir şair olduğumu düşünerek, kimi zaman herkesin çok beğendiği bir oyuncu olduğumu düşünerek, kimi zaman kimsenin keşfetmediği bilimsel bir gerçeği keşfettiğimi düşünerek, kimi zaman da herkesin çok beğendiği bir dizinin senaryosunu yazdığımı düşünerek uykuya dalıyorum. Dikkatinizi çekmiştir tüm bu düşüncelerin tek bir ortak paydası oluyor benim için; ünlü olmak. Bu da benim eksikliğim sanırım; ünlü olmak, herkes tarafından tanınmak, herkes tarafından sevmek ve herkes tarafından takdir edilmek. Nedendir bilmem ama bu bahsettiğim durum ve durumlar benim kendimi iyi hissetmeme neden oluyor. Sanırım hayatımda bu konu ile ilgili bir eksiklik ya da bir problem var. Kimi zaman da zengin olduğumu düşünerek uykuya dalıyorum. Çok param var ve bu parayı insanlara dağıtıyorum. Ama ihtiyacı olan insanlara. Birinin bankaya kredi borcu mu var işte tam da orada bir süper kahraman misali ortaya çıkıyorum ve tüm borcu kapatıyorum, hem de hiçbir bedel beklemeden. Ama bu düşüncenin de

temelinde takdir edilme isteđi var. Ne kadar da çok istiyorum ben takdir edilmeyi, anlamak mümkün deđil.

Bazı zamanlarda da bir öykü, hikâye, şiir ya da senaryo fikri buluyorum kendimce. Bulduğum bu fikri çok beğeniyorum. Bunun üzerine hayaller kurup, çeşitli fikirler bulurken uyuyakalıyorum. Sonra sabah uyandığım da ya akşam çok beğendiğim fikri beğenmiyorum ya da bu fikrin zaten daha önce düşünülmüş olduğunu anımsıyorum. Bu şuna da çok benziyor; geceleyin çok etkileyici bir rüya görürüm bazen ve uykum bölünür. Ardından bu etkileyici rüyanın etkisiyle bir süre uykusuz kalırım. Ardından uyuyup sabahleyin uyandığım da ise aslında görmüş olduğum bu rüyanın hiç de etkileyici olmadığını farkına varırım. Gecenin, uykunun ve rüyaların kendine özgü bir sihri var sanırım. Ama bu sihir gün doğumuyla bozuluyor.

Bundan bir on yıl önce uyumayı çok ama çok severdim. Bıraksalar sabahtan akşama kadar uyuyabilirdim. Öyle ki öğleden sonra üçe, dörde kadar uyuduğum olmuştur hiç bozmadan. Ama şimdilerde bu kadar uzun uyuyamıyorum ve dahası uyumayı da eskisi kadar sevmiyorum. Bu kadar çok uyuyunca sanki gün yaşanmadan elimden kaybolup gitmiş gibi hissediyorum. Yani sabah güneş doğarken uyanmak tüm günü elde etmek anlamına geliyor benim için artık. Sanki uyuyunca hayatın dışında kalmışım gibi hissediyorum. Bu on yıl içerisinde hayatımda ne değiştii, neden böyle oldu bilemiyorum. Yani acaba insan belli bir yaşın üzerine geldiğinde artık daha mı çok bağlanıyor hayata? O yüzden daha çok mu yaşamak istiyor? Belki de insan hayatındaki dönemlerin değişmesinden kaynaklanıyordur. Önceleri geceleri çok severdim. Özellikle de herkes uyuduktan sonraki sessizlik ve ıssızlık çok hoşuma giderdi. Ancak bu durum değiştii. Şimdi herkes uyurken ayakta kalınca kendimi sanki bir şeylerden mahrum kalmış gibi hissediyorum. En sevdiğim zaman dilimi artık gün doğumu. Güneşin ışıklarının ufukta belirmesi, yıldızların kaybolması, gökyüzündeki ışık dansı ve tüm canlıların uyanması beni mest ediyor. Şimdiye kadar nasıl olmuş da ben bu zaman dilimi kaçırmışım diye kendi kendime hayıflanıyorum. Bende bir şeyler değiştii ama ne değiştii bilemiyor, kestiremiyorum. Sonuçta dünyada değişmeyen tek şey değişimin bizzat kendisidir ve bende zamanla değişiyor ve dönüşüyorum.

Elbette insanın bir günü bir gününü tutmuyor. Kimi zaman uyumakla geçen dertler ve sıkıntılar kimi zaman öylesine çetin oluyorlar ki uyumakla geçmesi pek mümkün olmuyor. Gerçek şu ki gün gelecek her insan geçici olmayan kalıcı uykunun kollarında derin uykulara dalacağız. Acaba o zaman uyandıığımız da bu hayatta tüm umursadıklarımızın, mühim saydıklarımızın, değer verdiklerimizin aslında o kadar da umursanacak şeyler olmadığını ve üzüntülerimizin, sıkıntılarımızın, dertlerimizin aslında önemsiz şeyler olduğunu mu düşüneceğiz?